

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. III. Scientia Jesu Christi est excellentissima, quæ esse possit in mundo ex parte principii, unde procedit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

gus, lassitudinem, dolores, persecutiones, injurias, captivitatem, calumnias, oppressionem summæ injustitiæ maximam, & denique omnis generis usque ad mortem sævitiæ ac immanitates.

O Bonitas! Bonitas infinita! quid affligi debueras scientiâ hâc tam amarâ, nisi fuisset ad ulciscendum in te ipsa injuriam, quâ proto-parentum nostrorum curiositas affectit DEum, dum scire voluerunt bonum & malum, contra ipsius mandatum? quid addiscendum habueras propriis tuis experimentis omnes nostras miseras humanas, quæ nec unquam appropinquare debebant tabernaculo tuo, adorandæ personæ tuæ, nisi ut doceres porta-

re nos nostras patienter ex amore tui, sicut tu illas voluntariè assumpisti ex amore nostri? sed quomodò non vellem ex toto corde meo experiri pondus crucis tuæ, cum tu volueris tanto cum amore portare pondus crucis meæ.

Sufficit, dicit hîc Philemon, satis superque modo cognovi, in Jesu Christo absconditos esse omnes thesauros scientiæ & sapientiæ DEI; & abundè satisfactum mihi, quòd aliquantulum cum otio licuerit considerare præcipuas quatuor portiones divitis hujus thesauri. Sed cur non omnes ejusdem tenentur desiderio? Cur plerique hominum ipsum ignorant, imò etiam contemnunt?

ARGUMENTUM.

Scientia Jesu Christi est excellentissima, quæ esse possit in mundo, ex parte principii, unde procedit.

ARTICULUS III.

NON immeritò admiraris Philemon, respondet doctus noster Ecclesiasticus, ex eo, quòd omnes in mundo homines non oblectentur plurimum pulchritudine scientiæ Jesu Christi, ut more discipulorum sequantur vestigia ejus. Contemnitur facile magister rudis & expertus doctrinæ qui munus sibi arrogat instruendi alios; sed quando cognoscitur excellere sapientiâ &

eruditione, virtute & animi magnitudine alios, respicitur cum reverentia, veluti res quæpiam divina: accurrunt sponte ipsius admittuntur dogmata, & quæcunque ex ipsius proficiuntur ore, recipiuntur velut oracula.

Hinc est, quòd Trismegisti, Pythagoræ, Socrates, Platones, Hesiodi, Catones & tot alii sint habiti velut Præceptores mundi, majusque obtinuerint imperium

N n n

in ani-

Cur omnes
Legislatores
persuaserint
hominibus,
leges suas
proficisci à
DEO.

in animos, quàm ulli exercuerint in corpora reges. Sed sapientes hi, qui probè noverant, indolem intellectus humani, agnoscentis semper suam in medio ignorantiae suae nobilitatem, qui que probè gnarus, nihil esse supra se nisi DEum solum, semper difficultatem experitur submittendi se aliis sibi æqualibus; conati sunt persuadere mundo, doctrinam suam, non esse doctrinam suam, sed illam Deorum, & leges, quas illis præfigebant, tam sacras esse, quasi illas à Deorum accepissent manibus immortalium; credentes, se non satis habituros auctoritatis, ad comparandum sibi obedientiam hominum, nisi loquerentur ex jussu & mandato Dei.

Ira Trismegistus tradens leges Ægyptiis, persuasit ipsis, se accepisse illas à Mercurio. Lycurgus dat suas Lacedæmonibus, velut profectas ab Apolline. Solon commendat suas Atheniensibus velut donum Minervæ, Plato à Jove & Apolline accepisse se suas gloriatur. Charondas ut majori suas prosequerentur veneratione Athenienses, illas comminiscitur à Saturno inventas. Et omnium maximè propositus Mahomet, sua ut statuta Arabibus velut oracula cæli proponeret, persuadet ipsis, se illa accepisse à Deo per ministerium sancti Gabrielis. Omnia hæc de-

monstrant, quòd, quando homines recipiunt instructiones ab aliquo ad dirigendum suam judicium per cognitiones ipsius, vel quando accipiunt leges ad moderandos suos mores, ipsorum submissio semper eo tendat, ut prætendant se submittere Deo, velut summæ veritati, à qua non possint decipi, vel infallibili regulæ justitiæ, à qua induci non possint in errorem.

Non igitur erant nec Jupiter, nec Mercurius, nec Saturnus, qui non erant nisi Dii falsi & commentitii; neque erant etiam homines, quos videbant æquè fragiles ac se, quibus suam obstringere volebant libertatem, & sui permittere directionem; sed suam intendebant reddere submissio-
Quomodo omnes idololatras habuerint intentionem adorandi Jesum Christum, absque eo, quòd ipsum cognoscere.

tionem illi, qui solus supremam in homines habet auctoritatem ad imponendum ipsis leges, & veritatem infallibilem in seipso, ad dirigendum eos absque errore. Jam non est, nisi solus verus DEus, Deus-Homo Iesus Christus, qui supremam hanc habet auctoritatem, qui que ipsa est veritas: Ab ipso igitur recipere intendebant doctrinam & leges, quibus instituebantur; nunquam enim illas receperunt, nisi quia crediderunt, quòd, cum justæ sint & veræ, proficiscerentur à principio justitiæ & veritatis, quod ipse est solus. Et ex hoc dicitur

dici potest, quod fuerint ratione quadam omnes Christiani, saltem in intentione occulta & confusa, dum erant re ipsa idolatræ in exercitiis suis, eorumque observatione.

Nimiùm hoc est, quod dicit, interpellat hic Priscus, non habent homines tantum naturalis propensionis, ut sint Christiani, quam habeant ut sint idolatræ, cum certum sit, quod idololatria lenocinetur sensibus & inclinationibus naturalibus, quas Religio Christiana impugnat. Omnino contrarium, opposuit fortiter Ecclesiasticus, sine temeritate affirmare possum, non esse nisi ex deceptione, quod aliam doctrinam recipiant homines, quam illam Jesu Christi, & illata vi, quod vivant sub aliis, quam sub legibus ipsius. Constituatur & relinquatur homo in integra libertate, qui non sit præoccupatus falsis opinionibus hominum, nec exemplo multitudinis, nec timore potestatis sæcularis, qui non consulat suos sensus, nec immoderatas suas passionés, sed qui utatur ratione sua, & proponatur ipsi doctrina Jesu Christi, quam tradit, & ipsius lex, quam imponit hominibus, impossibile est, ut hanc infinita ratione non præferat omnibus aliis.

Siquidem in primis si quærat: Unde venit hæc lex, & quis docet hæc scientiam? dicetur ipsi:

Est solus verus DEUS omnipotens, qui fecit cælum & terram. Iste non credet, dicit Priscus; sed demonstrabitur ipsi clarè. Non habemus quid antiquius, nec magis authenticum, quam historiam de creatione mundi; ibi dicit nobis, quod idem DEUS, qui fecit hominem ad imaginem suam, dederit ipsi sui cognitionem, & imposuerit ipsi suam legem. Ecce igitur tibi doctrinam & legem ejusdem cum mundo antiquitatis; nulla unquam alia hanc supra ipsam sibi arrogavit prærogativam; & homo recipit utramque ab eodem supremo Domino, à quo recepit & esse. Nihil igitur ita divinum est, nec ita excellens in suo principio: hæc veritas indubitata est.

Jam doctrina hæc tam antiqua, tamque divina conservata est inviolabilis & invariabilis in toto quodam populo ultra quatuor millenos annos, & semper existimata est in mundo pro lege & scientia veri Dei, quoad infinitæ aliæ leges ab hominibus vel à dæmonibus fabricatæ, sunt ortæ post ipsam, & mortuæ ad ipsius pedes. Hæc lex promittebat adventum Jesu Christi, quem pluribus obvolvebat & contegebat figuris: ipse tandem venit in tempore promisso ab ipsa, est natus in sinu hujus legis, ipsamque in suum assumpsit finem,

N n n 2

Cuncti homines habent inclinationem naturalem, ut sint Christiani.

modo
es idolo-
habue-
intentione
adorandi
in Christi-
, absque
quod ip-
cogno-
nt.

Lex Christiana tam antiqua est, quam mundus.

Est semper conservata inviolabilis.

num, non ut ipsam suffocaret & destrueret, sicut injuriosè calumniantur Judæi, sed ut renasci ipsam de novo faceret ex ore ejusdem DEI, qui dictaverat ipsam hominibus à creatione mundi, & conferret illi ultimam perfectionem, quam non habebat, sicut ipsemet dixit: *Nolite putare, quoniam veni solvere legem aut Prophetas, non veni solvere, sed adimplere.*

Math. 5.

Est perfectio antiquæ legis.

Doctrina, quam docuit, & lex, quam condidit in mundo, non sunt ergò alia scientia, aut alia lex, quàm illæ, quæ semper in mundo fuerunt: ipse nihil aboluit, sed omnia majori restituit perfectioni; & sanè Evangelium ejus, non est alia, quàm antiqua, sed est complementum & perfectio antiquæ legis. Et hinc est, quod dixerit Judæis: Doctrina mea non est mea, sed ejus, qui misit me, Patris; ipsa est, quam dedit is vobis cunctis temporibus, quàmque ego ipse dedi vobis; ego enim & Pater meus idem omninò sumus. Nonnè hoc evidentissimè concludit, quod scientia, quam JESUS CHRISTUS docere venit in mundo, sit tota divina in suo principio, eòquod veniat à Deo Creatore, & data sit hominibus à Deo & Salvatore hominum? Cùm igitur DEUS infinità ratione excellat

cunctos sapientissimos quosque legistatores mundi; infinità quoque ratione admirabilis hæc lex in excellentia transcendit cunctas leges alias.

Si rogarem modò quemvis sanæ mentis, qui nondum haberet animum suum aliâ cognitione aut opinione imbutum, nec cor suum alteri affixum aut illigatum legi, ut videmus hanc post omnes alias, & considerans illam solam frui gloriâ, ut proficiscatur à Deo Conditor mundi, & insuper nullo non tempore ipsam in mundo tenuisse Sceptra, nisi in rei veritate dicat, quid sentiat, nonnè ob unicam hanc rationem, millies potius præ cunctis aliis hanc ipsam obligaret ex solo lumine rationis humanæ; tam verum est, inclinationem nostram naturalem propendere potius in partem Religionis Christianæ, quàm illam idololatriæ, & consequenter omnem hominem ratione quâdam esse naturaliter Christianum. Sed primæ huic excellentiæ scientiæ JESU CHRISTI adjicio aliam secundam, quæ judicio meo majores adhuc vires habet accendendi animum ipsius amore, & implendi gaudio Christianum, quòd illam profitendi potiatur felicitate. Ecce tibi illam.

ARGU.